

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.125 van 2 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (eerste verzoeker) en X (tweede verzoekster), die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 november 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 oktober 2008 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, toegekend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 28 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gelet op de terechtzitting van 22 januari 2009 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 19 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden op 7 januari 1999 een asielverzoek in. De asielprocedure werd op 26 november 2001 afgesloten met een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.2. Bij schrijven van 14 december 2001 dienden verzoekers, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

1.3. Op 26 augustus 2003 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om verzoekers tot een tijdelijk verblijf in België te machtigen. Verzoekers werden op 2 september 2003 ingeschreven in het vreemdelingenregister. Hun bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister werd vervolgens regelmatig verlengd.

1.4. Op 2 oktober 2007 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, verleend in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 29 november 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf en vaardigde hij bevelen om het grondgebied te verlaten uit. Hiertegen tekenden verzoekers beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die deze beslissingen van de gemachtigde van de minister vernietigde bij arrest nummer 8.589 van 12 maart 2008.

1.6. Op 23 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister opnieuw de beslissing tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 28 oktober 2008.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.7. Op 28 oktober 2008 werden er bevelen om het grondgebied te verlaten betekend.

Deze vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, stellende dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de vordering omdat *“een eventuele schorsing en/of nietig-verklaring van de thans voorliggende bestreden beslissing doet immers niets af aan de illegale verblijfstoestand van verzoekende partij.”*

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers na de negatieve beslissing in het kader van de asielprocedure genoten van een tijdelijk verblijfsregime op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dit vanaf augustus 2003. In tegenstelling tot wat verweerder betoogt, hebben verzoekers wel degelijk belang om de tweede en derde bestreden beslissing aan te vechten. Het betreft immers bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de motivering stelt dat *“de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend bestaan niet langer of zijn zodanig gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is.”* De bevelen om het grondgebied te verlaten hangen derhalve nauw samen met de eerste bestreden beslissing. Indien deze vernietigd wordt, kan niet zomaar gesteld worden dat verzoekers toestand een *“illegale verblijfstoestand”* is.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, wordt derhalve verworpen

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.2. De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging hebben ingediend op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 op 15/12/2001 en dit om de medische problemen van Mv. K. M. (toenmalig A. M.), Dat dit verzoek door onze diensten ontvankelijk en gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingen register geldig van 02/10/2003 tot 02/09/2004. Overwegende dat na een opeenvolgende reeks van verzoeken tot verblijfsverlenging het BIVR verder verlengd werd tot uiteindelijk op 02/12/2007. Dat op 02/10/2007 een nieuw verzoek tot verblijfsverlenging werd overgemaakt via de Burgemeester van Roeselare. Dat in de elkaar opeenvolgende instructies tot aflevering van het eerste BIVR en tot verdere verlenging van de tijdelijke verblijfstitel als voorwaarden tot verlenging werden opgenomen: het voorleggen van een geldig internationaal paspoort, geldige arbeidskaart en bewijzen van effectieve tewerkstelling. Dat aan de laatste twee voorwaarden voldaan werd, maar dat betrokkenen bij elke verblijfsverlenging aanbrachten geen internationaal geldig paspoort te kunnen aanbrengen welk aantoonde dat zij inderdaad de Azerbeidzjaanse nationaliteit bezaten. Dat de betrokkenen bij de voorgaande verblijfsverlengingen aanhaalden dat zij Azerbeidzjaans staatsburger waren, maar van Armeense origine. Dat erop werd gewezen dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten weigerden hen een paspoort af te leveren en dat derhalve de Azerbeidzjaanse autoriteiten 'schuldig' zijn aan de onmogelijkheid voor betrokkenen een Azerbeidzjaans paspoort voor te leggen. Dat op 01/03/2007 evenwel plots betrokkenen toch een geldig paspoort voorleggen waaruit duidelijk blijkt dat zij niet de Azerbeidzjaanse nationaliteit bezitten, doch de wel Armeense.

Dat, gezien de medische problematiek, een advies gevraagd werd aan de ambtenaar-geneesheer, die een eerste medisch advies verleende op 11/04/2008, waarbij de medische aandoening en behandeling werd bevestigd en welk leidde tot een onderzoek naar de medische behandelingsmogelijkheden in het correcte herkomstland, Armenië. Dat de ambtenaar-geneesheer immers vaststelde dat het een ernstige medische aandoening betreft welke een reëel risico kan vormen voor het leven of de fysieke integriteit, indien geen adequate behandeling wordt gegeven. Dat op 20/10/2008 (zie administratief dossier) de ambtenaar-geneesheer de nodige informatie ontving betreffende de behandelingsmogelijkheden in Armenië. Dat, zoals het tweede medisch verslag van 22/10/2008 aangeeft, uit het onderzoek blijkt dat de aandoening waaraan Mv. Khatchatryan leidt daadwerkelijk in Armenië kan worden behandeld. Dat de ambtenaar-geneesheer uit de medische voorgeschiedenis van verzoekster ook kan afleiden dat zij voor de komst naar België (d. i. tijdens het verblijf, weten we nu, te Armenië) ook alle toegang had tot de nodige medische zorgen. Dat derhalve geen nieuwe verblijfsverlenging kan worden toegestaan, doch dat de betrokkenen in het bezit dienen te worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit,

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vermederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM. (...)"

De motivering van de tweede en derde bestreden beslissing luidt in beide gevallen als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de beperkte tijd waartoe hij gemachtigd werd (artikel 13, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij artikel 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980).

De omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend bestaan niet langer of zijn zodanig gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980)."

3.3. Verzoekers werpen in een enig middel de schending op van “artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, de artikelen 9, 3de lid (oud), 13 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 2, 3 en 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van het art. 1.1 van het Verdrag betreffende de status van Staatlozen en bijlagen, ondertekend te New York op 28 september 1954 en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960, schending van art. 9 van het Koninklijk Besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van rechtszekerheid.”

3.4. Verzoekers stellen dat:

“(…) Art. 9 van het K.B. van 17 mei 2007, betrekking heeft op personen die krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werden geregulariseerd, en het in casu handelt over een regularisatie die werd toegekend uit hoofde van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en oorspronkelijk ook krachtens het oude artikel 13 van dezelfde wet;

Dat de hangende aanvragen, die op grond van het oude artikel 9, 3^e lid werden ingediend, niet worden behandeld overeenkomstig de regels vastgesteld door de artikelen 9bis en 9ter Vw (Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, 125) en dus het art. 9 van het uitvoeringsbesluit, niet kan worden toegepast op de verzoekende partijen;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten bijgevolg onzorgvuldig werd gemotiveerd en een administratieve handeling die steunt op juridisch onaanvaardbare motieven, onwettig is;

Dat vervolgens, indien het nieuwe artikel 13 van toepassing zou zijn, de verzoekende partijen zich kunnen beroepen op het 2de lid van art. 13§1, met name dat de machtiging tot verblijf die verstrekt werd voor beperkte duur, op grond van art. 9ter, van onbepaalde duur wordt bij het verstrijken van een periode van 5 jaar nadat de aanvraag werd ingediend, in casu op 15/12/2001;

Dat deze termijn ruim overschreden werd op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen; (...)”

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Artikel 13, §3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “(…) § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

3.7. In de overgangsbepalingen bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan niet gelezen worden dat artikel 13 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 12 van de bovenvermelde wet van 15 september 2006, enkel van toepassing is op aanvragen die ingediend werden op grond van de artikelen 9 bis en 9 ter van de Vreemdelingenwet. Derhalve is het uitgangspunt, vermeld in artikel 76, §1, van de bovenvermelde wet van 15 september 2006 van toepassing, namelijk dat vanaf haar inwerkingtreding de wet van toepassing is op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden. Een argument a contrario kan bovendien gevonden worden in artikel 76 bis van de bovenvermelde wet van 15 september 2006 dat een sui generis-regime instelde met inbegrip van de beëindiging ervan voor de aanvragen om medische redenen gebaseerd op artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Dit sui generis-regime was in werking tot daags voor de datum van inwerkingtreding van artikel 5 van de bovenvermelde wet van 15 september 2006, dat artikel 9 ter invoegde in de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de gemachtigde van de minister sedert 1 juni 2007 in de in artikel 13, §3, van de Vreemdelingenwet vermelde gevallen een einde stellen aan het verblijf van vreemdelingen die gemachtigd zijn in het Rijk te verblijven voor beperkte duur op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. In het specifieke geval van verzoekers, die gemachtigd werden in het Rijk te verblijven omwille van de medische situatie van tweede verzoekster, kan de gemachtigde van de minister zich beroepen op de toepassing van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS, 31 mei 2007) (zie infra). Verzoekers kunnen niet dienstig de toepassing van artikel 13, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet opwerpen, dat bepaalt dat *“De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.”* Artikel 13 van de Vreemdelingenwet is in werking getreden op 1 juni 2007. Weliswaar konden verzoekers in december 2006 via de toepassing van artikel 76 bis van de bovenvermelde wet van 15 september 2006 zicht krijgen op een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur. Verzoekers hebben echter noch in december 2006 noch in juni 2007 noch in de vier maanden erna, noch na het in punt 1.5. bedoelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de toepassing van dit artikel gevraagd en hebben evenmin beroep aangetekend tegen de (impliciete) weigering van de gemachtigde van de minister om deze bepaling op hen toe te passen. Verzoekers kunnen de toepassing van artikel 13, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dan ook niet op een dienstige wijze opwerpen in onderhavig beroep dat gericht is tegen de toepassing door de gemachtigde van de minister van artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet op 23 oktober 2008 nadat een eerdere beslissing van 29 november 2007 vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.8. Verzoeker betogen verder ondermeer als volgt

“(…) Het helemaal niet zeker is dat, moest de Raad beslissen dat de verzoekende partijen de hulp van hun kinderen niet van doen hebben, dat de verzoekende partijen op een adequate wijze kunnen verzorgd worden in Armenië, waar de verzoekende partijen vooreerst geen familieleden hebben;

Dat uit het onderzoek van "Armenian Caritas" bij geneesheren en apothekers in Gyumri, is gebleken dat een "doordeweekse" Diabetes weliswaar in Armenië kan worden verzorgd, maar dat verschillende medicamenten, die de verzoekende partij op dit ogenblik neemt, niet te verkrijgen zijn, o.m. Lantus en Simvasatine die beiden duur zijn en niet te verkrijgen in de apotheek en dat "Asaflow" zelfs onbekend is in Armenië (stuk 11);

Dat in het rapport van Dr. K. G. overigens volgende restrictie wordt gemaakt: "Hierbij dient te worden opgemerkt dat enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van medische behandeling/opvolging in medisch-technische zin.

Een verdere evaluatie van de individuele toegankelijkheid van de zorgen, waarbij ook eventuele niet-medische factoren in opgenomen worden, is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten deze medische beoordeling. "

Dat in de beslissing niet wordt aangeduid, waarom deze aspecten niet moesten onderzocht worden, zodat de motiveringswet werd geschonden, naast de art. 2 en 3 van het E.V.R.M.; (...)"

3.9. De Raad stelt vast dat ondanks het in punt 1.5. bedoelde arrest waarin gesteld werd dat *"De Raad kan bijgevolg niet vaststellen dat de bedrieglijke verklaringen van verzoekers omtrent hun nationaliteit enige rol speelden bij de toekenning van de verblijfsmachtiging. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is om te besluiten dat verzoekers tot een verblijf gemachtigd werden op basis van valse of misleidende informatie het gebruik van valse of vervalste documenten, het plegen van fraude of het gebruik van andere onwettige middelen en hen op die grond een verblijfsverlenging te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten te doen betekenen."* en ondanks het feit dat de bestreden beslissingen de toepassing vormen van artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet, verwerende partij in haar nota diverse malen de toepassing blijft poneren van *"fraus omnia corrumpit"* en beklemtoont dat verzoekende partijen jarenlang al dan niet rechtstreeks bedrog pleegden ten opzichte van de overheid en daardoor in beginsel niet kunnen genieten van verlengd verblijf.

3.10. De gemachtigde van de minister heeft in verzoekers' geval een einde gesteld aan hun verblijf omdat hij meende dat zij niet meer voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden (artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet). Verzoekers werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk omwille van de medische situatie van tweede verzoekster. Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS, 31 mei 2007), waarnaar de tweede bestreden beslissing verwijst, bepaalt het volgende: *"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."*

3.11. Artikel 9 van voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 lijkt de omzetting te zijn van de betrachting van de wetgever, vermeld in de memorie van toelichting aangaande de invoering van artikel 13, §3, van de Vreemdelingenwet: *"(...) In antwoord op een opmerking van de Raad van State moet worden opgemerkt dat, in overeenstemming met artikel 13, § 3, van de wet in ontwerp, de minister of diens gemachtigde aan de vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur op basis van artikel 9ter, een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten indien een belangrijke en permanente wijziging van zijn situatie zal worden vastgesteld."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p.73).

3.12. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister, nadat verzoekers Armeense paspoorten hadden neergelegd, daar waar ze tot 2007 voorgehouden hadden dat zij van Azerbeidjaanse nationaliteit waren, een advies gevraagd heeft aan de ambtenaar-geneesheer aangaande de behandelingsmogelijkheden in Armenië voor tweede verzoeksters aandoening. In haar advies van 11 april 2008 schrijft de ambtenaar-geneesheer het volgende: *"Gezien de ernst van deze chronische, ongeneesbare aandoening, die bovendien gepaard kan gaan met aanzienlijk verhoogde morbiditeit en mortaliteit (cfr cardiovasculair lijden, chronische nierinsufficiëntie, ..) kan diabetes mellitus type 2, indien niet of ontoereikend behandeld, inderdaad beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Een goede glycemiecontrole (dwz dat het bloedsuikergehalte zo dicht mogelijk bij de normale waarde gebracht en gehouden moet worden) is noodzakelijk om verwickelingen op korte*

en lange termijn te vermijden/uit te stellen. De vraag stelt zich met andere woorden naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.” De gemachtigde van de minister geeft gevolg aan dit advies en stuurt op 13 oktober 2008 een brief naar Dr. M. van het “Centre Médical Européen” met een uitgebreide vraagstelling. Uit het administratief dossier blijkt dat deze Dr. M. op 20 oktober 2008 het volgende bericht stuurt naar de Dienst Vreemdelingenzaken: “Je pense qu’en Arménie on peut traiter diabète 1 et 2 sans probleme que les insulines sont disponibles quant au prix des consultations, des programmes humanitaires possibles il faut interroger le ministère de la santé.” In haar advies van 22 oktober 2008 schrijft de ambtenaar-geneesheer het volgende: “(...) Intussen werd een bijkomende onderzoek naar de opvolgings- en behandelingsmogelijkheden in het herkomstland, Armenië, uitgevoerd. Uit de informatie, afkomstig van dr. M., arts van het Centre Médical Européen in Moskou, blijkt dat de noodzakelijke medische zorgen realiseerbaar zijn in het herkomstland van betrokkene, Armenië: “en Arménie on peut traiter diabete 1 et 2 sans problème... les insulines sont disponibles”. Conclusie: Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat diabetes mellitus type 2, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.” De ambtenaar-geneesheer voegt er nog aan toe: “Hierbij dient te worden opgemerkt dat enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van medische behandeling/opvolging in technische zin. Een verdere evaluatie van de individuele toegankelijkheid van de zorgen, waarbij ook eventuele niet-medische factoren in opgenomen worden, is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten deze medische beoordeling. (...)”

3.13. Uit het gestelde in punt 3.12. blijkt dat de gemachtigde van de minister zich laten informeren heeft over de medische situatie van tweede verzoekster, dat hij een poging gedaan heeft om zich te laten informeren over de behandeling voor haar aandoening in Armenië doch zich niet heeft laten informeren heeft over de toegankelijkheid van deze behandeling voor tweede verzoekster, en evenmin overgegaan is tot “een verdere evaluatie van de individuele toegankelijkheid van de zorgen, waarbij ook eventuele niet-medische factoren in opgenomen worden”, zoals nochtans voorgesteld door de ambtenaar-geneesheer. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing evenmin motiveert waarom hij op dit punt het advies van de ambtenaar-geneesheer niet gevolgd heeft. Verzoekers kunnen dan ook gevolgd worden in hun stelling dat “in de beslissing niet wordt aangeduid, waarom deze aspecten niet moesten onderzocht worden, zodat de motiveringswet werd geschonden.”

3.14. De eerste bestreden beslissing is behept met een motiveringsgebrek. Dit leidt tot de nietigverklaring ervan. Bijgevolg dienen verzoekers’ verdere betoog ter ondersteuning van hun enig middel en de andere opgeworpen geschonden bepalingen niet te worden besproken aangezien dit geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Dienaangaande wenst de Raad nog op te merken dat verzoekers in hun betoog niet dienstig argumenten kunnen opwerpen ten behoeve van hun meerderjarige kinderen die zelf een beroep hebben aanhangig gemaakt bij de Raad tegen gelijkaardige beslissingen die hen betekend werden (cfr. RvV 34.390, arrest nr. 24.123 van 2 maart 2009 en RvV 34.402, arrest nr. 24.124 van 2 maart 2009).

3.15. Gelet op de verbondenheid tussen de eerste, tweede en derde bestreden beslissing maken verzoekers aannemelijk dat, zoals opgeworpen in hun verzoekschrift, de tweede en derde bestreden beslissing in hun geval gepaard gaat met een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM (cfr. RvS 19 maart 1999, nr. 79.364), wat de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing met zich meebrengt. De opgeworpen schending van artikel 8 EVRM wordt niet besproken, aangezien de eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing.

3.16. De verzoekende partijen hebben een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd worden:

- de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 oktober 2008 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, toegekend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 28 oktober 2008.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.